Onagy Zoltán

Megússzuk, szívem!

1.

„Mindig elfelejtem megkérdezni, átraktad-e euróba a tartalékod egy részét januárban, amikor javasoltam? A bankárom azt mondta (sehol még a korona), ő nem lát jövőbe, de ha az összes politikai potentát ezerrel nyomja át euróba, svájci frankba, dollárba a felhalmozott vagyont, ami marad és nemzeti, csak az ingatlan, az lépéskényszert jelent a kispénzűeknek is."

(...)

„Ó! Tudhattam volna, hogy intézzem én. Pedig most láthatóan botlott a forint a küszöbben. Az esti zárásban 1/358. Áprilisra lehet akár négyszáz."

(...)

„Ne mondd, szívem, hogy nincs annyi, hogy értelme legyen veszkődni vele, annyival érdemes veszkődni, amennyi van. Nem érzed magad jobban, ha a pénz megkeresi maga hasznát, te ülsz, nézed, és nem cseppenként kopik a bankban, mint a jégcsap a napon? Nem értelek."

(...)

„Mindig kifogást keresel, baszki, ki se kell lépned a lakásból, használd az E-bankot, kész."

(...)

„Remek ötlet, hogy várasz, mert könnyen pénzzé tehető aranylemezeket akarnál venni inkább, mint Beremányi nagyapja ötvenhatban, mert „megjöttek a katonák, ami sose jelent jót", igaz, de amíg nem találsz aranyat, kényszer-megoldás, pótmegoldás. He? Ne legyél okosabb nálam, vedd végre tudomásul, hogy nincs agyad ehhez."

(...)

„Kérlek szépen. Te mondogatod, ha egy kormány csak véletlenül mond igazat, szükséges a varázsvessző, amivel vizet találsz, ha szomjas vagy, mielőtt kiszáradnál. De hányadik hazug kormányt éled túl? Egy kormány téved, miért ne tévedne, a kormány is ember, és akkor kénytelen hazudni, mint egy rendes ember, mert a következő ott liheg a nyakában. Te pedig tudomásul veszed a tényt, magadra számíthatsz, és rám. Jó esetben."

(...)

„Szánd el magad, dönts el az arányokat, és szánd el magad, akkor is, ha elvehetik. Megnyugtatlak, nem a néhány ezer euródat nyúlják le elsőként. Ha már arra is szemet vetnek, vége mindennek, a karatén meg a vírus utolsóként kullog a sor végén…"

2.

„Honnan veszed, hogy kurkuma, nem állítottam, gyömbér, szívem, gyömbért vittem. De tudod jól, van itthon szárított kurkuma is, ha abban hiszel, mert hinni kötelező, és ha kéred, megkapod. Szerintem ugyan egészségesen, jó ritmusban kell élni, az segít, de a jó hit, főleg a vakhit hozzátehet."

(...)

„Rendben. Veszekedj csak, amikor semmi értelme nincs, értelek. Megértelek."

(...)

„Dehogy szólok bele mindenbe, csendesedj, tudom jól, van neked házilag Mara, a jó öreg Mara, aki beleszól mindenbe. Se helyettesíteni, se pótolni nem kívánom, ha igen, másképpen állok a dologhoz. Ezerszer tisztáztuk, nincs okunk rá, hogy újrakezdjük."

(...)

„Szívem, hagyhattalak volna a hitben, hogy kurkuma, hasonlítanak, igaz is, nem tudom, miért tettem. Talán, mert hasznosabb hinni, bízni, reménykedni, remélni a tényekben, a valóságban, az igazolhatóban. A létezőben. "

„Hehe. Persze, édes. Hihetsz a kurkumában is, a gyömbérben is, ki tiltja meg, az ember így működik, de ha a kurkumában hiszel, közben gyömbért reszelsz, billen a dolog, és az ember könnyen billen, amikor a csodák felől érkezik."

3.

„Malmozunk Gaskóval a kora estében, vacsora előtt, oldalt szól a tévé, a mentős ember szürke öltönyben vicsorogva kidugja a fejét a képernyőből, szája, akár a motolla, a szeme mered, azt mondja vad artikulációval: „Vigyázzanak idős honfitársaikra!" Gaskó kérdi, mi az, hogy idős honfitársak? Magyarázom, a velünk, mellettünk, köztünk élő öregek, akik bottal járnak, vagy fehér a szakálluk, bajszuk, mint a nagypapáé, szemüvegesek és mindig háborognak, mint a nagyi, és – teszem hozzá viccesen – minden reggel tüsszögnek, mint Gyula bácsi, a kertész."

(...)

„Nem, dehogy. A vicces öreg-változatot azért voltam kénytelen a végére csípni, mert láttam a szemén, most eldől, kiderül, az öregek közé tartozol-e. De nem kérdezett rá."

(...)

"Igaz. Lehet, csak beleképzeltem Gaskóba a kérdést malomcsata közben, hogy rajtad „csavarhassak egyet”. "

(...)

„Gyula-kertész-szomszéd és Margitka nincsenek, elutaztak Hevesbe a múlt hét elején, csak a kutya maradt. Nem örülök, a kutyatáp, amit hagytak, elfogyott, rosszul adagoltam, vagy mi, vennem kell, pedig nem terveztem boltjárást a napokban.”

(...)

„Minden évben összeszedelődzködnek a nagy tavaszi munkákat elvégezni, a szülei idősek, nyolcvan fölött mindkettő, ásást-szántást-metszést, nem bírják. Hétvégén írta Marika, hogy előfőz az öregeknek a fagyasztóba, a boltok kifosztva, Egerben voltak kénytelenek megoldani a tavaszi bevásárlást cukortól a lisztig, konzervekig, és hogy várnak néhány napot, amíg kiderül, mi történik. Nem lehet könnyű így hagyni ott a szülőket. Gyula megszenvedi minden évben.”

(…)

„Tudod hát, én is ott voltam, amikor Gyula elmesélte a telefonmizériát, hogy nem veszik fel, csak nézik. Ez van, szívem. Előre kalkulálni mindennel, ahogy vénül, romlik a test, a lehető módokon kivédeni a romlást, ugyanakkor romláshoz igazítani rendszert, nem csodálkozni, hüledezni, hogy „apám tavaly még, de tavalyelőtt főleg!”, ahogy szegény Gyula.”

(...)

„Jól. Ők jól vannak. Apám összepakolt, kibatyuzott a málnás birtokra. Két öreg házaspár a birtokon, jól ellesznek. Anyám jön-megy a falusi ház és a birtok közt, nem bír megülni a fenekén, mindent tudnia kell, ami a faluban történik, közben drákói szigorral átvette a hivatalos katonai rendszert, nem léphet senki két méternél közelebb, kesztyű nélkül nem nyúl semmihez, a kocsibelsőt, kilincset, ruhát fertőtleníti, ő volt az első, akin a méregdrága maszkot láttam. Igaz, megfenyegettem, amikor nem viszonyult elég komolyan, ha nem vigyáz, nem viszem az unokáját.”

(…)

„Te is hiányzol, szívem. Nem akarom mondani, mert nem akarok gondolni rá, hogy milyen régen már, hány nap, mennyi kimaradt Kristóf-kör, mennyi hajnali beugrás, most ismertem fel, hogy a hajnali visegrádi járat meghatározza a napomat, hogy hallom a hatos buszt elmenni minden reggel, eddig nem tudtam, hogy hallom, csak vártam, most nem várom, csak hallom, és rácsattan a reggelre a buszajtó, ami azt jelenti, karanténszámítások szerint ezzel sem jöhetsz, és hogy meddig tart még ez az egész. Az is jobb volna, ha két napot morognál egyvégtében. Múljon el a keserű pohár, és gyere, morogj!”

4.

„Tegnap átküldtem a második tesztet, nem reagáltál."

(...)

„Jó."

(...)

„Szerencsére nem meleg, hanem hidegfront jön. Volt már márciusban kánikula, szentségelhetnél."

(...)

„Tehát mi rendben vagyunk. Annyi a dolgod, hogy vigyázz magadra, ne vigéckedj, ki se tedd a lábad. Mara, ha megy (biztosan megy, valakinek mennie kell boltba, egyébbe), teljes fertőtlenítés, ruhacsere, amikor hazaér. Beszéld meg vele, követeld ki. Csináld a Kristóf-sétákat hajnalonként, ha hiányzik, meg az erőnlét miatt is. Ha nem hiányzik, hagyd a búsba. Nem volna jó, ha megfáznál, vagy bármi történne. Velünk nem kell törődnöd, mi elvagyunk, internet-óvodázunk, kirándulunk nagyokat kettesben a fiaddal, bárhová, csak embertől minél messzebb. Felmásztunk a Kilátó-teraszhoz, szedtünk friss, ropogós pereszkét, a kiszámíthatatlan időjárás a gombákat is meghülyítette, korai nagyon, a pereszke mégis itt van. Meg persze társasozunk, Gazsi mostanában rábolondult a malomra, hat-nyolc menetet is kikényszerít, egyre fedettebb átlókat felismer, egyre előbbre gondolkodik. Közben pedig Gaskó épp úgy szeret nyerni, mint a drága, jó édesapja, nem tudom, ismered-e. Meg persze sétálunk nagyokat, visszük Gyula depressziós, árva kutyáját. A Dunán csak lézeng a nép, igaz, március vége. A boltok nincsenek nyitva, kocsma csak egy, az is bezár háromkor, rossz beosztás. Ide még nem menekültek a pestiek. Küldök képeket az üres folyópartról."

(...)

„Mi, a fiad meg én – biztosra veszem, szívem – megússzuk, úgy csinálok mindent, óvatos vagyok, körültekintő, semmi spontán, semmi bátorságpróba. Csak te vigyázz magadra. Ha te nem úszod meg, mi sem."

****